

bestaaende Tilstande. Det blev da ogsaa erkendt ved Nedsættelse af Kommissionen i 1896 paa Foranledning af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, som afgav sin Betænkning i Fjor. Denne Kommissions Nedsættelse har ganske vist ikke senere sat Frugt i nogen Foranstaltning fra Regeringens Side, og vi vide ogsaa fra den højtaerede Justitsministers Svar paa mit direkte Spørgsmaal til ham om denne Sag forleden her i Tinget, at Regeringen ikke agter at fremsætte noget Forslag for os paa Grundlag af denne Kommissionsbetænkning. Dette vil dog formodentlig, og jeg kan sige forhaabentlig ikke betyde det samme, som at Regeringen vil modsætte sig en Forhandling om denne Sag, naar der stilles Forslag om den fra anden Side; i alt Fald ere vi ikke berettigede til at gaa ud derfra og ere heller ikke gaaede ud derfra. — Men end vigtigere end denne Kendsgerning er dog, at der i denne Kommissionsbetænkning er fremkommet et Forslag fra et af dens Medlemmer, Chefen for Kjøbenhavns Magistrats 3dje Afdeling, Borgmester, Etatsraad Jacobi, som efter vor Mening i alt væsentligt rammer det rette i dette Forhold, og som vi derfor have lagt til Grund for vort Forslag, der i alt væsentligt slutter sig dertil. Jeg kan tilføje, at Borgmester Jacobi med stor Velvilje og Iver for denne Sags Fremme har deltaget i Udarbejdelsen af dette Forslag, og at det derfor ogsaa har været ganske naturligt for os at lade hele hans Mindretals-Betænkning fra Sædelighedskommissionen ledsage dette Forslag som Motiver. Sædelighedskommissionens Betænkning er jo nemlig ikke omdelt til os. Den er overhovedet saa vidt mig bekendt ikke trykt i saa mange Eksemplarer, at den kan omdeles her. Vi have derfor søgt at gøre den tilgængelig for alle Medlemmerne paa denne Maade. Vi have endvidere gengivet et lille Stykke af Flertallets Betænkning, hvori der i Korthed er fremstillet, hvad den kalder „den bestaaende Ordning Hovedtræk“. Vi have ment, at det var heldigt med den Autoritet, som Kommissionens Flertal har, at faa dette fastslaaet. I øvrigt skal jeg ved samme Lejlighed tillade mig at hen vise dem, som ville have nærmere Underretning om den bestaaende Ordning og dens historiske Udvikling til den Tale, som Højesteretsassessor E. F. Larsen holdt den 10de December 1895 i Bethesda ogsaa for Medlemmer af Rigsdagen, den foreligger trykt og er til at faa i Boghandelen. Der findes der en udmærket Oversigt med Hensyn til dette Spørgsmaal. Jeg gør disse

Henvisninger med særligt Hensyn til, at Forhandlingen om en saadan Sag her i Tinget nødvendigvis har sin pinlige Side, saa at det i og for sig er heldigt, naar man ved Læsning uden for Salen kan erhverve det fornødne Grundlag til Behandling af den i Salen. — Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget til velvillig Modtagelse baade i og uden for dette Ting.

Formanden (Sofus Høgsbro): Jeg giver derefter Ordet til Folketingsmanden for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), for at han kan forelægge de af ham m. fl. anmeldte Lovforslag: „Forslag til Lov om Bispising af Børn i den offentlige Friskole“ og „Forslag til Lov om Børns erhvervsmæssige Beskæftigelse“.

K. M. Klausen: Under Skolelovens Behandling i 1895—96 blev der fra socialdemokratisk Side fremsat et Ændringsforslag til Skoleloven, som i alt væsentligt gik ud paa det samme, som dette Lovforslag indeholder. For saa vidt er Lovforslaget ikke nyt, som det allerede har været behandlet her i Folketinget. Der blev den Gang foretaget en Afstemning derover, som gav det Resultat, at 19 stemte for det og 81 imod. Man sagde den Gang, at et Lovforslag af denne Art hørte ikke hjemme paa en Skolelov. Jeg spurgte dem, som vare imod det, hvor det saa hørte hjemme, og der blev svaret: paa en Fattiglov. Men der synes jeg, det mindst af alt hører hjemme, og Socialdemokraterne have derfor besluttet i Aar at indbringe det som et selvstændigt Lovforslag. Forslaget gaar ud paa at yde Bispising til Børn i den offentlige Friskole, og at denne Bispising skal ydes gratis til alle Børn af ubemidlede Forældre. De Udgifter, som ville være forbundne dermed, har man tænkt sig skulde afholdes med Halvdelen af Kommunen og Halvdelen af Statskassen. Jeg tror, at dette Forslag handler om en Sag, som Staten, Autoriteterne i det hele bør tage sig af, idet den Trang, der er imellem Børnene er overordentlig stor. Jeg har selv haft Lejlighed til at se dette, jeg ved, at mangfoldige Børn i Friskolerne ligefrem lide Nød, og jeg synes derfor, der er al mulig Grund for Lovgivningsmagten til nu at tage denne Sag op. Det kan ikke dreje sig om saa overordentlig store Beløb, Samfundet er i alt Fald rigt nok til at bære dem. Der vil her ikke saa meget blive Tale om Evnen, den have vi, det kommer her an paa, at den gode